

Linda van Rijn

Villa Toscane

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Hè, hè.’ Heleen Martina liet zich vallen op een van de oude tuinstoelen en wiste met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd. In één beweging door bracht ze haar hand naar het glas dat Carlo voor haar klaar had gezet.

Carlo hield zijn eigen wijn omhoog. ‘Salute.’

Heleen nam genietend een slok en hield vervolgens haar glas omhoog, zodat het zonlicht er doorheen scheen. Ze bekeek de strogele kleur, liet de drank door haar mond rollen en slikte vervolgens. ‘Fruitig’, oordeelde ze. ‘Ik proef appel. En amandel.’

Carlo knikte. ‘Weet je welke druif dit is?’

‘Sauvignon blanc?’

Hij trok een gezicht. ‘Nee joh, die is veel lichter. Zuiverder.’

‘O.’ Heleen nam nog een slok. ‘Ik heb geen idee, maar het smaakt in elk geval prima. Al kan dat ook komen omdat ik de afgelopen vier uur onafgebroken kamers heb staan soppen. Alles smaakt nu prima.’

‘Het is de Vernaccia di San Gimignano.’

Heleen keek op. ‘Die ken ik niet.’ Ze was nooit een grote wijnkenner geweest, maar sinds ze een halfjaar geleden naar Italië was verhuisd,

was ze zich er meer en meer in gaan verdiepen. Ze kende inmiddels de diverse wijngebieden in het land en ze wist het een en ander over Toscaanse wijn, al haalde ze het niet bij Carlo's kennis. Hij vond het leuk om haar te verrassen met nieuwe wijnen en haar te vragen naar de druif, het jaar of de streek. Ze had het zelden goed, maar dat bedierf haar lol erin niet.

Ze nam nog een slok. 'Maar hij komt in elk geval uit de buurt?'

Carlo knikte en grinnikte. 'Hoe raad je het zo?'

'Gokje', lachte ze. Het kleine, middeleeuwse stadje San Gimignano lag op nog geen twintig minuten rijden. Het was een van de belangrijke toeristische trekpleisters van de streek.

Terwijl ze een nieuwe slok nam, liet Heleen haar blik over de omgeving dwalen. Het was laat in de middag en de zon wierp een prachtig licht over de Toscaanse heuvels. Met haar ogen volgde ze de met cipressen omgeven landweg die vanuit het dal omhoog leidde. Ze voelde een opgewonden kriebel in haar buik. Ze woonde al meer dan een halfjaar in deze streek, maar het uitzicht verveelde nooit. Het leek elke dag, elk uur, te veranderen. Vroeg in de ochtend, als de zon nog niet boven de heuvels was gestegen,

baadden de contouren in een blauwachtig licht. Zodra de stralen verschenen, veranderden de kleuren. Van frisgroen in de morgen naar een lome, geelgroene schakering in het middaglicht. Tegen de tijd dat de avond viel, leek het alsof ze in een totaal andere scène terecht was gekomen. Dan liet de zon de heuvels achter in een oranjerode tint die Heleen nergens anders op de wereld had gezien en die voor haar symbool stond voor haar nieuwe thuisland. Gek eigenlijk dat het na zo'n relatief korte tijd al zo voelde.

‘Mooi, hè?’ zei Carlo, die haar gevoelens moeiteloos in haar blik kon lezen. ‘Elke keer als ik dit zie, weet ik weer dat we de juiste beslissing hebben genomen.’

Heleen knikte en keek toe hoe Carlo haar nog eens bijschonk. Ze pakten beiden hun glas en proostten zonder woorden.

‘Als iemand ons een jaar geleden had verteld dat we er nu zo bij zouden zitten, zouden we diegene voor gek hebben verklaard’, zei hij.

Heleen grinnikte. ‘Zeg maar gerust: laten opnemen.’

Ze zwegen allebei. Heleen dacht aan het turbulente jaar dat achter hen lag. Volgende maand was het precies een jaar geleden dat Carlo vol-

komen onverwacht te horen had gekregen dat zijn functie als pensioenadviseur bij de bank kwam te vervallen. De teruglopende klandizie had het management ertoe genoopt om het aantal medewerkers van de afdeling terug te brengen en op basis van het afspiegelingsprincipe was besloten dat Carlo hoorde tot de groep ongelukkigen die moest vertrekken. Een zakelijk en juridisch verhaal dat zo uit een leerboek voor human resources-medewerkers leek te komen. In het begin hadden ze het beiden niet kunnen geloven. Carlo werkte al ruim vijftien jaar bij de bank, was opgeklommen van baliemedewerker tot senior pensioenadviseur en had een aantal van de grootste klanten in zijn portefeuille. Nooit had hij een slechte beoordeling gehad, altijd had hij zijn targets ruim gehaald en nadat hij een jaar eerder niet alleen een van de grotere klanten had weten te behouden maar ook nog eens een nieuwe vis had binnengehaald, was hem off the record feitelijk een promotie in het vooruitzicht gesteld. Er zou tijdens een reorganisatie een nieuwe afdeling komen waar de pensioenen van de grotere bedrijven in ondergebracht zouden worden en het management had laten doorschemeren dat er wat hen betreft maar één kandidaat was om de leiding

van die afdeling op zich te nemen. Maar ineens was de reorganisatie een heel andere kant op gegaan, was de nieuwe afdeling van de baan en stond Carlo op straat. Een uitleg had hij nooit gekregen en dat had veel frustratie opgeleverd. Gelukkig hadden ze een rechtsbijstandverzekering en hadden ze een advocaat in de arm kunnen nemen, maar, zo had Heleen inmiddels wel geleerd, in reorganisaties was zo'n beetje alles geoorloofd en de bank had hard kunnen maken dat Carlo een logische kandidaat was om de deur gewezen te worden. Dat hij altijd goed had gefunctioneerd, deed daar geen afbreuk aan. Want naar functioneren werd niet gekeken, wel naar leeftijd, dienstjaren, geslacht, functie, salaris en nog een heel rijtje andere factoren. De bank had, door hem te ontslaan, zich juist keurig aan de regels gehouden. Hadden ze alleen de jongere, nieuwere medewerkers ontslagen, dan hadden die hun ontslag kunnen aanvechten op grond van het afspiegelingsprincipe.

Die wetenschap had Heleen het gevoel bezorgd dat Carlo geofferd was om de reorganisatie juridisch kloppend te krijgen en dat had de frustratie er niet minder op gemaakt. Ook niet bij Carlo zelf. De advocaat had weliswaar de afkoopsom flink weten te verhogen, maar

dat maakte het er gevoelsmatig niet anders op. En Carlo was nu eenmaal een gevoelsmens. Het feit dat hij 'afgedankt was', had hem wekenlang een mineurstemming bezorgd. Geen makkelijke tijd, want hoewel Heleen hem begreep, wilde ze zo snel mogelijk met opgeheven hoofd doorgaan. Niet alleen voor henzelf, maar vooral ook voor de kinderen. Sophia en Florian waren met hun acht en zes jaar oud genoeg om te merken dat de sfeer in huis gespannen was, zeker omdat het zomervakantie was en ze allebei thuis waren. Bovendien zag ze voldoende lichtpunten. Carlo had zoveel ervaring, hij zou vast snel weer een nieuwe baan vinden. Er waren immers banken genoeg en anders kon hij altijd nog bij een adviesbureau terecht. Financieel konden ze het een tijdje uitzingen en ze had zelf ook nog haar salaris. Als parttime vormgever bij een drukkerij sleepte ze niet meteen elke maand de jackpot binnen, maar alle beetjes hielpen.

Het tij was echter gekeerd toen haar baas niet zo lang daarna alle medewerkers bij elkaar had geroepen en een eerlijk praatje had gehouden over de stand van zaken bij de drukkerij. Vooralsnog had iedereen een baan, maar de opdrachten liepen terug, de concurrentie van

goedkope internetdrukkerijtjes was moordend en hij wist niet hoelang ze het nog konden volhouden. Die mededeling had het nodige veranderd in Heleens positieve toekomstplaatje. Wat als zij haar baan ook nog zou verliezen? Konden ze hun huis dan nog wel betalen? Moesten ze het gedwongen verkopen, tegen een ongunstige prijs? Konden ze de kinderen nog wel geven wat zij nodig hadden? Oké, paardrijden en voetbal waren geen eerste levensbehoefte, maar het waren wel de grootste hobby's van Sophia en Florian. Alleen al bij het idee dat ze dat misschien niet meer konden betalen, had ze een enorme knoop in haar maag gevoeld.

Gezien de nieuwe situatie hadden ze even overwogen de zomervakantie naar Italië af te blazen, maar uiteindelijk hadden ze besloten toch maar gewoon te gaan. Heleen hoorde Carlo nog zeggen: 'Nu kan het nog.' Regelmatig realiseerde ze zich wat een goede keuze het was geweest om te gaan. Anders waren ze misschien nooit tot het inzicht gekomen dat het anders kon. Hadden ze de stap misschien wel nooit durven wagen.

Ze kon zich precies het moment herinneren dat ze de knoop hadden doorgehakt. Het was aan het einde van de vakantie geweest, na ruim

tweeënhalve week in Italië. In de loop van die weken had ze Carlo zien opbloeien. Hij mocht dan in Nederland geboren zijn, zijn Italiaanse roots waren onmiskenbaar. Niet zo vreemd ook met twee Italiaanse ouders die vanwege hun werk naar Nederland waren gekomen, maar hun hart feitelijk in Italië hadden gelaten. Carlo was al net zo verknocht aan de landschappen, de mensen, de zon, het fantastische eten en de dolce vita-mentaliteit van de Italianen als zijn vader en moeder, die na zich na hun pensioen in de Noord-Italiaanse streek Piemonte hadden gevestigd. Carlo zelf had slechts twee jaar van zijn leven in het land gewoond, toen hij begin twintig was. Hij had dolgraag willen blijven, maar in de zuidelijke streek waar hij was neergestreken lagen de banen binnen zijn vakgebied niet voor het oprapen en toen hij via een vriend in Nederland een baan bij een bank kon krijgen, had hij daar toch maar voor gekozen. Gelukkig maar, vond Heleen, want een paar maanden later hadden zij elkaar ontmoet via wederzijdse vrienden en het was liefde op het eerste gezicht geweest. In de zestien jaar dat ze nu bij elkaar waren, hadden ze natuurlijk de nodige ups en downs gekend. Zoals zoveel Italiaanse mannen hield Carlo er soms behoorlijk traditionele in-

zichten op na. Heleen had hem vrijwel meteen duidelijk gemaakt dat ze niet van plan was de rol van zijn moeder in te nemen en dat hij, als hij gepamperd wenste te worden, bij haar aan het verkeerde adres was. Hoewel Carlo had gezegd dat hij dat begreep en dat hij ook heus niet van haar verwachtte dat ze al zijn was deed en dat het eten op tafel stond als hij thuiskwam, was dat in de praktijk precies zijn verwachtingspatroon geweest. Heleen wist dat ze het hem eigenlijk niet eens kwalijk kon nemen. Dat was het voorbeeld dat hij altijd had gehad en zoiets kreeg je er niet zomaar uit. Het had regelmatig tot felle discussies geleid, waarbij het er verhit aan toe kon gaan, volledig in lijn met Carlo's Italiaanse roots. Maar gelukkig waren ze er altijd samen uitgekomen en hoewel ze nog steeds behoorlijk konden botsen, twijfelde Heleen er nooit aan dat ze samen oud zouden worden. Er waren nog altijd genoeg momenten dat ze hetzelfde gevoel van verliefdheid had als uit het begin van hun relatie, en daarmee prees ze zichzelf gelukkig. De passies die er in hun ruzies zat, zat gelukkig ook nog altijd in hun liefde.

Niet alleen met Carlo, ook met Italië was het liefde op het eerste gezicht geweest. Ze was